

De dyriske og menneskelige tankeklimaer

Symbol nr. 33

1. "Det onde" og "det gode"

Som vi allerede forlængst er blevet gjort bekendt med, er det jordiske menneske et ufærdigt væsen. Det befinder sig i overgangsstadiet fra dyr til menneske. Derfor fremtræder det med en degenererende dyrisk bevidsthed og en voksende menneskebevidsthed. Da menneskene ikke er lige langt fremme i denne forvandling, forekommer der mennesker, der endnu har megen dyrisk bevidsthed og meget lidt menneskebevidsthed, lige såvel som der forekommer mennesker med megen menneskebevidsthed og meget lidt dyrisk bevidsthed. Den dyriske bevidsthed i mennesket er i virkeligheden det, vi kender under begrebet "det onde", medens den menneskelige bevidsthed i jordmennesket udgør det, vi kender under begrebet "det gode". Da det er den menneskelige bevidsthed, der skal vokse frem, og den dyriske bevidsthed, der skal degenerere og forsvinde fra jordmennesket, er det ikke så mærkeligt, at verdensgenløsningens princip igennem de humane religioner inspirerer og vejleder menneskene i at gøre "det gode", altså det menneskelige i mennesket. Fundamentet for denne væremåde er netop dette, at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv.

2. Forvandlingen fra dyr til menneske er ikke en viljesakt men en vækstakt

Menneskenes forvandling fra dyr til menneske er ikke en viljesakt således som dette at gå og stå eller løbe, sige ja eller nej, eller bestemme hvornår man vil spise og drikke. Nævnte fundamentale forvandling er derimod en vækstakt eller et udviklingsspørgsmål ligesom dette at blive geni i musik, malerkunst eller anden form for genialitet. At kunne elske sin næste som sig selv og dermed Gud over alle ting er det samme som at være et moralsk geni. Denne genialitet kan således også kun tilegnes ved udvikling. Og det er netop denne udvikling til at blive et moralsk geni, der foregår med det ufærdige menneske i dyreriget. At blive til et moralsk geni er det samme som at blive til et menneske, hvis væremåde er alkærlighed, og det derfor fremtræder som mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

3. Den højeste ild

Det bærende kosmiske, organiske fundament for det levende væsens livsoplevelse, dets bevidstheds mange stadier, dets forvandling fra dyr til menneske er væsenets sympatiske anlæg, der er det samme som organstrukturen for den højeste ild, og som ligger til grund for væsenets kredsløbspassage gennem lys- og mørkeområdet. Det beforder væsenets fremtræden som hankønsvæsen, hunkønsvæsen og som menneskekønsvæsen, hvilket sidste vil sige: det færdige menneske i Guds billede. Den højeste ild ligger til grund for såvel krig som fred og bliver derved hovedorganet for væsenets skæbnedannelse. Den har sit sæde i væsenets overbevidsthed og befordres ved urbegæret og moderenergien og udløses herfra igennem de seks grundenergier, vi allerede kender som instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsesenergien. Den beforder kontrastprincippet ved hvilket muligheden for enhver form for sansning eksisterer.

4. Den maskuline pol og den feminine pol

Den højeste ilds to store hovedorganer kender vi under begreberne "den maskuline pol" og "den feminine pol". Disse to poler er til stede i ethvert levende væsen. De eksisterer i et evigt indbyrdes skiftende forhold til hinanden i væsenet. Disse indbyrdes skiftende forhold afføder tilsvarende skiftende forvandlinger af det pågældende levende væsen. Disse forvandlinger er både fysiske og

psykiske. De ændrer både organisme og mentalitet. Når vi ser på alverdens mineraler, planter, dyr og jordmennesker, bliver vi vidne til, i al fald kosmisk set, at de alle udgør livsformer, der har forvandlet sig fra en forudgående ringere tilstand og til deres nuværende mere udviklede tilstand. Og ligeledes vil vi her blive vidne til, at de nuværende livsformer er i færd med at forvandle sig til nye tilstande. Det er denne forvandlingsproces, vi må erkende som "Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse". De førnævnte livsformer: mineraler, planter, dyr og jordmennesker repræsenterer udviklings- eller skabelsesstadier, som ethvert levende væsen må gennemleve for at blive til det fuldkomne eller færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Da denne Guds skabelse forvandler dyr til menneske, forvandler den altså et væsen fra at være morderisk og livsødelæggende til at være et væsen, der er alkærlig og livsbefordrende eller til glæde og velsignelse for alt levende. Fra at være et ligefrem djævlemenneske, et geni i mørkets udfoldelse, bliver det forvandlet til at være et kulminerende kærlighedsvæsen, et geni i lysets udfoldelse. Men to diametrale modsætninger som djævlemennesket og gudemennesket, altså mennesket i Guds billede, kan absolut ikke have samme organiske struktur bag sin væremåde eller livsudfoldelse. For det ene væsen er den organiske struktur af en sådan art, at den gør det til en livsbetingelse for væsenet at måtte dræbe for at leve. Hos det andet væsen er den organiske struktur af en sådan art, at den bringer væsenet til hverken at kunne dræbe, myrde eller på anden måde gøre noget levende væsen fortræd. I bedste tilfælde elsker det sin næste, som det elsker sig selv og er bevidst i Gud, medens det andet væsen i bedste tilfælde kun kan udfolde en egoistisk sympati, hvilket vil sige: forelskelse over for et væsen af modsat køn, i hvilket det kan finde genforelskelse. Der, hvor det ikke finder denne genforelskelse, kan dets parringssympati let blive til had.

Om væsenet hører til de dræbende og ukærlige væsener, eller det hører til de kærlige og livsbefordrende væsener er afhængig af dets to seksuelle polers indbyrdes forhold til hinanden. Hos det dræbende og ukærlige væsen er den ene af de to poler midlertidigt mere eller mindre latent, medens den anden pol så at sige bærer hele livsfunktionen og væremåden. Hos nogle væsener er det den feminine pol, der er mere eller mindre latent, hvorved den maskuline pol bliver fundamentet for væsenets livsfunktion og væremåde. Et sådant væsen kender vi under begrebet "hankønsvæsen". Hos andre væsener er det den maskuline pol, der er mere eller mindre latent, hvorved den feminine pol bliver fundamentet for væsenets livsfunktion og væremåde. Væsenet fremtræder da som det, vi kender under begrebet "hunkønsvæsen". Da disse væsener således fremtræder som specielle hankøns- og hunkønsvæsener, udtrykker vi dem som "enpolede" væsener.